

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 357/2015
15.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Х.С. из Б., против туженог Р.о.и.ц. Г. АД, В., К.Ф., кога заступа пуномоћник М.С., адвокат из Ј., ради поништаја раскида уговора о раду и исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 2730/15 од 15.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА ревизија туженог па се **ПРЕИНАЧУЈУ** пресуда Привредног суда у Лесковцу П 853/13 од 23.03.2015. године и пресуда Привредног апелационог суда Пж 2730/15 од 15.07.2015. године, у делу којим је тужени обавезан да тужиоца врати на исте или друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, тако што се **ОДБИЈА** захтев тужиоца да се обавезе тужени да га врати на исте или друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима.

У преосталом делу, којим је поништено решење о отказу уговора о раду директора туженог бр. 13 од 10.01.2012. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 1874 од 02.08.2011. године и обавезан тужени да га врати на рад, ревизија **СЕ ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П. бр. 853/2013 од 23.03.2015. године, у ставу 1. изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду директора туженог бр. 13 од 10.01.2012. године, којим се отказује уговор о раду бр. 1874 од 02.08.2011. године и обавезан је тужени да тужиоца врати на исте или друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима. У ставу 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се исплати заостала зарада са затезном каматом од доспелости па до исплате и уплате доприноси за наведени период, као недозвољен. У ставу 3. изреке, обавезан је

тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.250,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж бр. 2730/15 од 15.07.2015. године, жалба туженог је одбијена као неоснована и потврђена наведена пресуда Привредног суда у Лесковцу, у ставу 1. и 3. изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), а у вези са чланом 506. став 1. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, будући да нижестепене пресуде немају никаквих недостатака због којих се не могу испитати. Неосновани су и наводи ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 361. став 1., у вези са чланом 3., 7. и 8. ЗПП, будући да је другостепени суд у свему поступио у складу са наведеним законским одредбама.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је 16.12.2011. године упозорио тужиоца да постоје разлози за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе и радне дисциплине. Тужиоцу је стављено на терет што је Савезу и. и т. РС пријавио полагање стручног испита на тему ... Б.-м. ДОО из Б., на који начин је допринео раду и равоју конкурентске фирме, а користећи знање, стручност и искуство стечено радом код туженог. Услед постојања сумње да је тужилац учинио повреду радне обавезе и прекршио радну дисциплину, као и због тога што је његово понашање било такво да не може наставити рад код туженог, тужиоцу је изречена привремена мера привременог удаљења са рада, почев од 16.12.2011. године до окончања поступка, утврђивање одговорности решењем бр. 2710 од 16.11.2011. године. Решењем о отказу уговора о раду тужиоцу је отказан уговор о раду са даном достављања истог, а стављено му је на терет да је учинио повреду радне обавезе утврђене чланом 22., 23. тачка 2. и 3., 24. алинеја 13. и члана 25. алинеја 10. Уговора о раду бр. 1874 од 02.08.2011. године. Решење је тужиоцу достављено 13.01.2012. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, имајући у виду садржину упозорења туженог, као и решења о отказу уговора о раду, нижестепени судови су правилно закључили да исто није донето у складу са одредбом члана 179. Закона о раду, као ни у складу са одредбама Уговора о раду, те су правилном применом материјалног права захтев за поништај решења о отказу уговора о раду усвојили, а за свој правни став дали су разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 22. Уговора о раду прописано је да се запослени обавезује да за време трајања радног односа не може да обавља послове из делатности послодавца у своје име и за свој рачун, као и у име и за рачун другог правног или физичког лица без сагласности послодавца, а одредбом члана 24. алинеја 13, предвиђено је да се повредом радне обавезе сматра ако запослени ради у своје име и за свој рачун, као и у име и за рачун другог физичког или правног лица послове из члана 22. Уговора о раду, без сагласности послодавца (забрана конкуренције).

У конкретном случају тужилац је пријавио полагање испита Савезу и. и т. РС на тему ... Б.-м. ДОО из Б.. Пријављивањем испита са радом на наведену тему, тужилац није обављао послове из делатности туженог за рачун О. Б.-м. ДОО из Б., нити је како неосновано се тврди у ревизији за потребе тог правног лица пријавио полагање испита. Осим тога, у решењу о отказу уговора о раду није наведено у чему се састоји допринос тужиоца раду конкурентског привредног друштва.

Ревизијом се основано указује на погрешну примену материјалног права у делу којим је тужени обавезан да тужиоца врати на исте или друге послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима, будући да суд може наложити само враћање на рад, али не и на које послове ће запослени бити враћен.

Са изложеног, а на основу члана 405. став 1. и 407. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**